

050PB
M754

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

національного університету
«Кієво-Могилянська
академія»

ПЛАСТОВИЙ ЗДАЖОЖ ПЛАСТУН Є:

1. СЛОВНИЙ,
2. СОВІСНИЙ,
3. ТОЧНИЙ,
4. ОЩАДНИЙ,
5. СПРАВЕДЛИВИЙ,
6. ЧЕМНИЙ,
7. БРАТЕРСЬКИЙ І
ПРИЯТЕЛЬСЬКИЙ,
8. ЗРІВНОВАЖЕНИЙ,
9. ПОЖИТОЧНИЙ,
10. КАРНИЙ,
11. ПИЛЬНИЙ,
12. ДБАЛИЙ ПРО
ЗДОРОВ'Я,
13. ДБАЛИЙ ПРО
КРАСУ,
14. ВСЕ ДОБРОЇ ГАДКИ.

З М І С Т:

Др. А. Фіголь: Ходи з нами!
 С. Лягерлеф: Різв'яна легенда
 Б. К.: Христос родився
 М. Д.: 1918 - 22. I. - 1919
 О. Стефанович: Ж Ж Ж
 Приблуда: На хвилях етеру
 Р. Мицин: Велика чеснота
 З нашого життя - хроніка
 Л. Полтава: Молодим
 Інж. Р. Рогожа: Гей у соняшні
 простори
 Є. Бобикевич: Шахи й спорт
 Роман: З життя мнх. спортсменів
 Всячина
 Від Редакції
 Додаток: Поради й Гутірка
 Старого Вовка

1946.

1

ХОДИ З НАМИ!

Далеко від Батьківщини - серед буденщини і злиднів еміграційного життя - українська молодь гордо підняла пластові прапори.

До Тебе певно вже донеслася вістка про те, що українські пластуни - після довгих літ перерви - знов оживили свою організацію. Ти може вже й бачив гуртки пластунів - цих розсміяних хлопців і дівчат.

Якщо Ти був колинебудь пластуном, то не сумніваємося, що схочеш в одних рядах із нами творити молоде життя. Зайво переконувати Тебе, хто ми такі й куди прямуємо. Якщо Ти, однак, перший раз стрічаєшся з пластунами, - ми кидаємо Тобі визов:

Х о д и з н а м и !

Серед нас місце для кожного українського юнака. Ми ані військо, ані школа; ми добровільно лібраний гурт юнаків, що в пластовій грі шукають радощів життя і користі для себе - і для свого народу.

У нас різні цікаві заняття: Починаючи з таких, що може виглядатимуть Тобі дивними, як ось в'язання пластових узлів, різні розмови на віддаль, таємне гурткове життя, тощо, аж до важких і складних, на перший погляд, вимог пластових проб.

Але це тільки перше вражіння.

Коли Ти знайдеш побратимів зацікавлених у пластуванні [а Ти їх певно найдеш!], тоді побачиш, як скоро Ти пірнеш разом з ними в гушу всіх занять, як швидко та легко набудеш Ти пластового знання.

Чи ж не цікаво Тобі пізнавати "по знаках" сторони світу та скоро орієнтуватися у незнаному поземеллі? Проводити ночі під голим небом літом і зимою? Розбивати намети та запалювати ватру одним сірником, або й без нього - як це роблять індіяни в преріях Аме-

рики? Йти лісом тихо, без шелесту, щоб не трішало сухе гілля під ногами та не робив галасу необережно штовхнутий камінь [бо схочеш пізнати таємницю "Великого Бору", підглянути дикого звір'я й птаху й не сполохати їх]? Пізнавати по листю дерева й куші та відрізняти їстівні рослини та гриби від трійливих? Вміти плавати та розуміти життя водних тварин і рослин? Пнятися на вершки гір та проводити гутірки при Ватрі Великої Ради?

Коротко: Чи ж не хочеш зрозуміти відвічних законів природи, щоб статися правдивим сином сонця та братом буйних вітрів?

Чи ж не хочеш бути зарадним у кожній - і найскладнішій життєвій ситуації? Ніколи в паніці не тратити голови, завжди бути усміхненим і погідним і вміти принести собі та другим поміч у наглих випадках? Сповняти щодня добре діло, помагаючи слабшим і потребуючим, немов правдивий лицар? Зберігати добре ім'я пластуна, щоб другі могли певно числити на Тебе? Щоб знав Ти багато, але не оповідав усього, що знаєш, кожному стрічному? Щоб Твоє око бачило більше, ніж можуть завважити другі, - але щоб інші не бачили Тебе? Щоб скромний Ти був, не чванькуватий, - хоча не один хвалько провокуватиме Твоє знання своїм розхристаним язиком? Бо не слова, - але діла повинні говорити за Тебе, а Твій язик знати, що його місце за подвійною загородою Твоїх губ і зубів.

Панування над собою вивчатимеш при кожній нагоді, при кожній пластовій грі, кожній вправі, - притримуючись скрізь - неписаних законів чесної гри та чесного змагу. Пам'ятай, що володіли світом тільки ті, що вміли панувати над собою!

Ідеал пластуна, що його малює нам наш розум і наше серце, побачиш на всіх ступнях розвитку й у кожному сторіччі історії людини; це щось вічне, - це те, що криється в ідеї добра та краси. Тоді Ти теж зрозумієш, що це значить: пластун є братом пластунів усього світу. Тож:

Х О Д И З Н А М И !

Ходи, щоб вчитись мандрувати, плавати, веслувати, їздити колесом і самоходом, - а може колись і ширяки будувати та літати, немов той птах!

А коли набудеш у твердій боротьбі - передовсім зі самим собою - хоч частину пластових чеснот, тоді справді будеш готовим послужити у потребі своїй громаді, своїй батьківщині. Тоді зрозумієш давню славу великих прадідів Твоїх і цінитимеш та слухатися свого власного проводу, своїх власних авторитетів. Тоді Ти щойно зрозумієш, що історія не починається від Тебе. Тоді Ти оціниш тягар обов'язків, що лежить на сьогоднішнім старшим поколінням - та добровільно візьмеш на себе частину, яку Ти нести спро-

можний - у повнім почутті відповідальности за виконане діло - для добра майбутніх поколінь.

Як бачиш, ціль, до якої ми вибралися іти, - ясна та велика, - але шлях далекий і важкий. І не хотіли б ми Тобі закривати очей на тверде життя наших днів - солодкою романтикою. Тому не обіцяємо Тобі в наших рядах нічого, крім великого змагу в виді пластової гри.

Ми певні тільки одного: Коли Ти зробиш тільки один справжній крок спільно з нами, то опісля постійно вертатимешся і з тугою глядіти будеш на наш шлях, - хочби Ти й відстав, з якихнебудь причин, від нашої громади. Бо - раз у життю пластуном бути, - значить: пластуном умирати!

Тож, якщо Ти розумієш мову цих рядків, -

Х О Д И З Н А М И !

Атанас Фіголь, ЛЧ.
Командант СУПЕ.

Різдвяна легенда

У далекій пустині східних країв з давен-давня росла пальма. Вона була дуже стара й така незвичайно висока, що всі подорожні мимоволі спинялися й милувалися нею, бо була вона значно вища за всі інші пальми, що траплялись їм у дорозі.

Отож, самотньо стоячи та дивлячись у пустиню, одного разу побачила вона щось таке незвичайне, що могутнє її верховіття захиталося від здивування. Там - далеко-далеко, десь на самому краї пустині, - йшло двох людей.

Вони були ще зовсім далеко, так далеко, що коли б там ішли вербледи, то й вони б здавалися не більші від комашок; і все ж безумовно, це було двох людей. Ці чужоземці, - пальма добре знала всіх постійних подорожніх пустині, - були чоловік і жінка; не було з ними ні поводарів, ні верблєдів ні наметів, ні бурдюгів на воду.

"Певно вони прийшли сюди, щоб умерти" - подумала пальма й оглянулася навколо. "Дивно," - подумала вона далі, - "це й досі не насторожилися леви, зобачивши здобич: я не бачу, щоб якийнебудь із них поворухнувся, я не бачу так само й розбійників."

"Їм погрожуєть," - думала вона за по-

дорожніх, - "сім родів смерти. Їх з'їдять леви, покалять змії, змучить спрага, засиплять піски, на них нападуть розбійники, спалить сонце, вони вмруть від жаху."

Їй хотілося думати про щось інше, одначе доля цих людей турбувала її. І весь час вона думала тільки про них.

"Свідчуся посухов та бурев!" - промовила вона, закликаючи найстрашніших ворогів життя, - "що то несе на руках ця жінка? Мені здається, - ці безумці несуть зі собою дитину!"

Пальма не помилялась: на руках у жінки спала дитина, поклавши голівку на її плече. - "Дитина напівгола," - міркувала пальма далі, - "я бачу, як мати прикрила її своїм плащем. Вона схопила її з ліжка й побігла. Так, я розумів: ці люди біженці. А проте вони божевільні. І якщо їх не боронять янголи, то краще було б їм уже потерпіти від ворогів, ніж бігти у пустиню."

"Я уявляю собі як то сталося. Чоловік працював, дитина спала в колысці, а жінка вийшла по воду. Вона ледви встигла відійти від хати, як побачила ворогів, мерщій кинулася вона до хати, схопила дитину, гукнула чоловіка - й вони побігли."

Б.К.

ХРИСТОС РОДИВСЯ

Донесено цареві
І книжники ствердили:
Народився Месія
І зломить темні сили!

Поміж дітей шукали...
І встала кров проклоном
І матері ридали
Над Сяном і над Доном!

І побоявся Ірод,
Що землі - царство статить
Й послав він яничарів
Шукати немовляти.

...Та янгол скрив дитячко
Щоби, як Ірод згине,
Вернуло й виростало
По селах України...

- "Весь день вони йшли, не спинаючись ні на хвилину... Так це було. Та я ж кажу, якщо їх не боронять янголи... Од жаху вони не почувать утоми, але я бачу спрагу в їх очах. Хіба ж я не знав обличчя людини, що мучиться од спраги?"

І коли пальма лише подумала про спрагу, весь її гнучкий, високий стан здригнувся, а незлічне, довге й гостре її листя скорчилося, немов од подиху вогню.

- "Коли б я була людиною, я б ніколи не важилася іти в пустиню," - казала вона, - "тільки безумці можуть прийти сюди, не маючи коріння, що росте глибоко в землі й досягає ніколи не висихаючих джерел. Тут небезпечно й для пальми. Навіть для такої високої пальми, як я."

- "Якби я могла їм поради́ти, - я вблагала б їх повернутися додому. Вороги ніколи не будуть такими жорстокими, як пустеля. Мабуть вони думають, що в пустині легко жити. Та я знав, що навіть і мені, як коли, доводиться тяжко. Я добре пам'ятаю, як одного разу давно-давно, коли я була ще зовсім маленька, вітер наніс над мене цілу горю піску, і я мало-що не задушилася. Коли б я могла вмерти, це був би мій останній час."

Як усі старі пустельники, - пальма думала у голос.

- "Я чув якесь незвичайно лагідне шелестіння в моїх вітах," - говорила вона. "Все моє листя тремтить. Я не розумію, що роблять зі мною ці бідні чужоземці. Дя смутна жінка така гарна, вона нагадує мені найкраще явище в моєму житті."

І під лагідний шелест листя згадалося пальмі, як давно колись на цій самій місці розлучалися цариця Савська й мудрий цар Соломон. Прекрасна цариця поверталася додому, а Соломон проводив її.

- "На спомин цього часу," промовила цариця, - "я посаджу в землю це зернятко, я хочу, щоби з нього виростала пальма, яка буде жити й рости, аж поки не з'явиться цар, славніший за царя Соломона." Промовивши це, вона посадила зернятко в землю й облила його своїми сльозами.

- "Чому я згадала про це сьогодні? Хіба ж дійсно ця жінка нагадує мені своєє красю найкращу з цариць, що з її бажання я виростала й живу. досі?"

- "Як сумно шелестить моє листя, неначе співає пісню смерті, немов віщує, що швидко скінчиться час життя. Гарзд, що я не вмру ніколи!"

Пальма була певна, що сумне шелестіння її листя віщує смерть цим нещасним людям. Але вони й самі мабуть думали, що наближається їх остання хвилинка. Та інакше це й

О. Стефанович

*

1918 - 22.І. - 1919

* * *

Їм північні вітри гудуть,
Їм сніги замітають путь,
А вони ідуть без упину,
А вони без спочину йдуть.

Їм шати залляла кров,
На шмати - їх корогов,
Та кожен, кожен із них
Смертю смерть поборов.

Їм північні вітри гудуть,
Їм сніги замітають путь,
А вони ідуть без упину
І вони до мети дійдуть.

Минувшина народу - це основа його майбутнього. Тому історія - наука про минуле народу - така важна. У неї два найголовніші завдання: скріплювати духа народу та збагачувати його політичний розум. Але ця наука мусить бути жива, мусить жити в наших серцях і в нашому розумі; вона не сміє закатенити в мертвих книгах.

Для пластуна - день 22.І. - це живий спомин про дві найсвітліші події нашої нової історії: проголошення Української Самостійної Держави - четвертим Універсалом УДР 22.І.1918, і державний акт про злуку ЗУНР і УНР в одну Соборну Українську Державу 22.І.1919 р. Цей живий спомин проявляється в усій щоденній праці пластуна. Як у неділю святочно завершуємо працю цілого тижня - так у цей день роковин святочно підсумовуємо те, що ми досягнули протягом року для тої великої справи, яку нам пригадає день 22.І. Тільки таке відношення до тих роковин і таке розуміння цього свята - відповідає духові Пласту.

Самостійність народу та його соборність /єдність/ - це два ідеали, що до них змагаємо. Тільки Самостійна та Соборна Україна зможе сповнити своє велике послання дане їй Божим Провиданням: створити на Сході Європи такі умовини життя, які відповідали б гідності людини. А соборність розуміємо не тільки як сокупність всіх українських земель, але в першу чергу як єдність народного духа виповненого національним змістом, єдність думок і діл усіх українців.

Кожна велика подія минулого зобов'язує нащадків. До чого ж зобов'язує, зокрема нас пластунів, це подвійне свято? До того, щоб ми у щоденній праці, у праці над собою й у праці для других скріплювали всі ті сили, що ведуть до цих двох ідеалів нашого народу. Зрозуміти причини трагічного явища, чому немає досі серед українців єдності, скріплювати все, що до неї доводить, а поборювати все те зло, що нас роз'єднує - це наш обов'язок супроти 22.І. Во наряд поділений на табори, до або ворогують між собою, або не вміють співпрацювати, не дійде ніколи до мети.

М.Д.

бути не може, вони повинні вмерти. Саме в цю мить вони побачили пальму й наблизилися до неї, сподівавшись найти там воду.

Та криничка зовсім висохла - і там не було ні краплі води.

Знесилена жінка сіла, плачучи біля кринички. Чоловік її упав на землю.

Пальма чула, як вони розмовляли про те, що доведеться вмерти. З їх розмови дізналася вона так само, що цар Ірод звелів убити всіх дітей двох-трьох років, - він боявся, що поміж них народився Великий Цар Дзейський.

"Моє листя шумить усе голосніше, надійшла остання хвилина цих бідних людей."

Пальма зрозуміла, що вони обоє бояться пустині. Чоловік казав, що краще було б лишитися вдома й битися з ворогами, - ніж бігти в пустиню, щоб умерти лютою смертю.

"Вог допоможе нам," - відповіла жінка.

"Як він може допомогти нам, коли в нас немає нічого, щоб захистити себе від хижого звіра чи змії, коли в нас немає ні їжі, ні питва?"

У розпачі роздер він своє убрання та припав лицем до землі. Він зневірився зовсім, як людина смертельно поранена в серце.

Жінка сиділа випроставшись, склавши руки на колінах; погляд її свідчив про безмежну розпач.

Пальма чула, як шелест її листя ставав усе голосніший і голосніший. Мабуть його почула й жінка, бо тієї ж хвилини вона глянула вгору й одразу ж мимоволі простягла вона до дерева свої руки.

"О, дактилі, дактилі!" - скрикнула вона. У її голосі було чути таке гаряче, таке палке бажання, що пальмі схотілося бути не вищою за маленький кущик дроку, і щоб ті дактилі можна було зірвати так само легко, як квіти шипшини.

Вона знала, як рясно вкриті її верховіття незліченими плодами, - та люди не могли їх дістати, вони були так високо! Чоловік давно вже їх бачив і впевнився в тому, що дістати їх неможливо, тому він навіть не підвів голови, а тільки благав жінку не мріяти про неможливе. Але хлопчик, що бавився у травичці, почув їх розмову. Він і думати не хотів, щоб його матуся не мала того, чого вона бажала. Він усе думав і міркував собі, якби їх дістати. Нарешті, радісна усмішка з'явилася на його устах: тепер він знає, що треба зробити! І дитина наблизилась до пальми, ласкаво погладила її стан своїми маленькими рученятами та ніжним дитячим голосочком звернулася до неї, немов до людини:

"Пальмо, нахились! Нахилися, пальмо!"

Що це? Що це сталося? Листя пальми затремтіло, і пальма почула, що ця маленька дитина дужча за неї. Не в її силі було змагатися з нею - і вона нахилилася своїм високим станом аж до самого долу, так що верховіття її лежало на піску. Дитина незлякалася, навіть не була здивована. З радісним криком надбігла вона до пальми й почала обривати грона по гронах.

Багато плодів було вже обірвано, а пальма все лежала долі. Тоді дитина знов

З природи і техніки

НА ХВИЛЯХ ЕТЕРУ

... "Даа - ді - даа... ді - ді - даа..." - заспівав високий мелодійний звук у слухавках, а привчені пальці забігали зовсім механічно по клавішах писальної машинки, записуючи якісь дивні, незрозумілі, п'яти-циферні групи чисел.

Привітав мене ледви помітним усміхом і писав далі, а я не осмілювався йому перешкадати, стояв у кутку та здивовано дивився на швидку праць його пальців.

Нараз він скінчив записування, встав, подав мені руку й привітав: "Добре, що прийшли! Я вже думав, що Ви погордили моїм запрошенням і не прийдете. Тепер вибачте на хвилину, мушу передати телеграм." За хвилину він повернувся, ми сіли та розговорилися.

"Ви, як завзятий пластун, цікаві почути, як відбувається новітній зв'язок? Добре, я Вам дещо розповім. Перш за все: сигналізування морзівською абеткою, прапорцями - на суші, або semaфором - на морі, як Ви мені про це розказували, - було добре так перед 25 - 30 літами. Сьогодні - весь зв'язок відбувається - при допомозі радіотелеграфії..."

надійшла до неї, так само ласкаво погладилася її стан і ніжно промовила:

"Пальмо, підведись! Підведись, пальмо!"

І величезне дерево тихо й побожно випростало свій гнучкий, високий стан, а листя його дзвеніло, немов струни арфи.

"Тепер я знаю, кому воно співало пісню смерті," - промовила пальма, випроставши свій стан, - "це не цим людям..."

Чоловік і жінка, стоячи на колінах, славили Бога:

"Ти зглянувся на нашу печаль і взяв її від нас. Ти сильний, що схилився до долі пальму, наче гнучку очеретину. Кого ж боїтись нам, коли сила Твоя боронить нас?"

Незабаром через пустиню йшла каравана і подорожні побачили, що верховіття пальми зав'яло.

"Як це могло статися?" - промовив один із них. "Ця пальма не повинна була вмерти, аж поки не побачить царя славнішого за царя Соломона."

"А може вона й побачила його" - відповів другий.

Сельма Лягерлеф

"А чому не при допомозі радіотелефонії?" - перебив я. "Це ж було б вигідніше розмовляти безпосередно, ось так, як я тепер з Вами говорю."

"Так, це правда. Однак для радіотелефонії треба о много складніших машин й апаратів й о много - аж п'ять разів! - більшої енергії. Для зв'язку з цілим світом при допомозі радіотелеграфії вистарчає смішно мала енергія, якщо вживати відповідної короткої хвилі. Були такі випадки, що радіоаматори втримували зв'язок з протилежним кінцем світу при енергії п'ятиох ватів в антені. Для порівняння: жарівочка кишеневого ліхтарика зуживає приблизно біля 1,5 аж 2 ватів. Але найважливіше не це. І приватна особа не бажає собі, щоб її розмову хтось підслухував, - а тим більше державні установи, особливо військо, дипломатія, тощо."

"Правда, радіохвилі розходяться у всіх можливих напрямках і їх може хтонебудь зловити. Це є, отже, велика невигода радіа?"

"Так - і ні! Коли ми є в небезпеці і кличемо о поміч, - то хочемо, щоб нас чув кожний, де би він не був. Але також в інших випадках ми собі цього бажаємо, наприклад: пресова служба, метеорологічна служба, публічне радіомовлення і под. Тут є ширення радіохвиль у всіх напрямках - великою вигодою. Однак ще частіше - є це невигодою. Тому, саме вживаємо радіотелеграфії, бо вона дозволяє досконало затаїти зміст висланих вісток - при допомозі шифрів. Ось ці групи п'яти-циферних чисел - це були саме шифри."

"А як Ви знаєте, що Вам телеграфувать? Чи можете так швидко відчитувати шифри?"

"О, ні! Шифри бувають дуже складні та треба нераз багато часу, щоб їх відшифрувати. Хотяті тепер справа дуже улегшена, бо є особливі писальні машинки - для укладання шифрів та відшифровування. Але звичайно радист приймає телеграми зовсім на-сліпо. Йому й не вільно знати шифри, коли йде о важні справи, а тільки такі шифруються."

"А чому Ви казали: 'якщо вживати відповідної хвилі'? Чи ж це не все одно якої хвилі ми вживаємо?"

"Зовсім ні! Загально можна сказати, що коротшими хвилями - краще вдержувати зв'язок на більшу віддаль. Однак довжина найвигіднішої хвилі залежить так від пори дня, як і пори року. Вночі й взимі ця сама хвиля годиться для зв'язку на більшу віддаль, чим вдень і вліті."

"Але це так виглядає, що радіо добре годиться тільки для зв'язку на великі віддалі; на малі віддалі є воно певно мало господарне?"

"Ні, навпаки! На коротку, чи дуже коротку віддаль вживаємо сьогодні майже виключно дуже коротких, або як кажемо - ультракоротких хвиль, що їх довжину числимо тільки на міліметри. Для цих хвиль вистарчають дуже прості, малі апарати та зовсім незначна енергія. Сталий зв'язок поміж поодинокими частинами на фронті в час війни, - був вистарчавчим доказом вигідності радіо-телеграфії та телефонії на малу віддаль."

"А чому Ви вживаєте для ловлення телеграмів слухавок на голові? Та ж було б далеко вигідніше вживати голосника."

"О, ні! Уявіть собі, що дуже часто мусить в одній кімнаті працювати аж 20 радистів. А ще гірше в літаку, де перешкадає шум рушія. Слухавки відділяють нас від зовнішнього світу та дозволяють краще зосередити увагу. А крім того для голосника треба було б більшої енергії, значить треба було б окремих сильних зміцнювачів, - що зовсім не є господарне."

"А чому Ви пишете на машині - а не рукою?"

- "Звичайно вистарчас записування руков, олівцем, але там, де йде про велику точність та незвичайну швидкість, - там приходитьсь записувати на писальній машинці."

- "А яка є швидкість надаваних телеграмів? Скільки слів чи букв можна записати в мінуті руков, скільки машинков?"

- "При звичайному темпі - записується руков біля 80 - 100 букв. А на писальній машинці останній рекорд зробив, здається, Дж.Р.Грегем, що записував через 10 хвилин зі швидкістю щось біля 400 знаків на мінуту!"

- "Чи довго треба вчитися приймання слухом морзівської абетки?"

- "Для приймання звичайної швидкості треба пильно вчитися кілька місяців. Швидке записування, особливо на писальній машинці, - вимагає кілька разів довшого вишколу."

- "Але що Ви робите, коли Вам приходитьсь кореспондувати з чужинцем, котрого мови Ви не знаєте? Ви ж самі казали, що радіо дозволяє вдержувати зв'язок з цілим світом, - це ж його велика вигода та перевага над іншими родами зв'язку."

- "І про це вже подумано! Ми, радисти, визнаємо особливих скорочень та знаків, т.зв. "кодів", що у всіх мовах світу мають це саме значення. В тому також перевага радіотелеграфії над телефонією. Так, отже, кількома буквами або числами, - я можу сказати все, що потрібно, і кожний радист у світі мене зрозуміє. Це має ще й ту вигоду, що значно скорочує праць та потрібний для неї час. Це є багато цікавого, що варта було б Вам знати про новітній зв'язок, але про це поговоримо хіба другим разом. Тепер мушу йти знову до праці. Прощайте!"

Я йшов додому поволі та дуже задумано.

Йшов і думав про наш Пласт. Чи не заспав часом цих останніх 20 літ? - Чи не забули пластуни, - що нашим обов'язком є також і з духом часу? Тоді, як новітні літаки вже досягають майже 1.000 км/год. - ми все ще тренуємо "пластовий біг" - 1,5 км за 11 мінут - і то не як засіб тіловиховний може, але яко дійсний - комунікаційний засіб! - Тоді, як не тільки професійні радисти, але вже й звичайні радіо-аматори - кореспондують з другим кінцем світу з мінімальною швидкістю біля 100 знаків/м, - ми завзято тренуємо сигналізування прапорцями - з нечуваною "швидкістю" ... 16 знаків/м! ...

Везперечно, коли Бі - Пі укладав свої вимоги до перших пластових проб перед 30 літами, то це все було тоді наймодерніше й цілковито відповідало духові часу. Але сьогодні? Чи, з огляду на фальшиве розуміння т.зв. "традиції", ми маємо зазмурити очі й не бачити цього поступу, що настав за цих 30 літ?

Ні, тут щось не все в порядку! Але мені здається, що ми тут самі завинили! Ми самі повинні слідкувати за могутнім розвитком техніки. Самі мусимо старатися йти з духом часу, доганяти його, якщо вже не можемо його випереджувати! Так, ми самі мусимо виявити більше власної ініціативи. І я сам зараз же поговорю з моїми товаришами в Гуртку та запропонув їм негайно братися до праці. В першу чергу будемо вчитися приймання морзівської абетки слухом!"

Ось так міркував я, йдучи додому. Не знав тільки, чи не загнався я трохи задалеко! А може я, при всій своїй широті до Пласту, - не зовсім правильно зрозумів тенденції його розвитку? Яка Ваша думка? Відгукніться! Напишіть нам, що Ви думаєте про це!

П р и б л у д а

В Е Д И К А Ч Е С Н О Т А

О щ а д н і с т ь

Ощадність - сьогодні дуже непопулярна. Це слово многих людей виводить з рівноваги, бо нагадує їм втрачені гроші в Поштовій Шадниці, Міській Касі Ощадности, або в інших наших чи чужих установах. У інших це слово викликає тільки поблажливу усмішку, немов би хотіли сказати: Ми не такі дурні!

У цій війні люди потратили не тільки всі свої ощадности - й майно взагалі, - але багато втратило скарб найдорожчий - здоров'я а то й життя! І коли хтось каже, що не варта було шадити, - то можна йому відповісти: А для тих, що втратили життя, - для них не варта було жити, не варта було плекати фізичну культуру, вправляти спорт, мандрувати, втішатися природою, сонцем, боротись і поборювати життєві труднощі? Ні, таке ставлення справи зовсім фальшиве! Мусимо пам'ятати, що війна - це явище ненормальне - і нормального життя міряти ним не можемо!

Людина, що привикла шадити, приймає усякі невдачі, ба навіть і втрату всіх ощадностей - як переходове, випадкове явище. Не приймає їх байдуже, з тупим і безнадійним розчаруванням, - Тільки негайно береться знову до дальшої праці, заробляє, творить нові цінности - і знову шадить. Це так, як

і селянин, якому град знищив збіжжя: - оця втрата не зневіряє його і він на другий рік знову засіває свою нивку.

Ощадність, однак, - це не тільки шадження сотиків, - це також шадження і всіх інших цінностей, що мають вартість гроша: часу, енергії, праці [відповідно раціоналізацій та організацій!]. Устаткування та всіх інших вартостей. Але ощадність не сміємо при тому вважати за ціль саму для себе; - вона є тільки засобом для досягнення певної мети.

Пластун шадить, щоби купити собі однострій, щоби купити собі гарну фахову бібліотеку, щоби виїхати до табору, на прогульку, або й подорож закордон, щоби доповнити свої студії, щоби у разі потреби допомогти своїм найближчим - а далі - щоби взагалі з часом унезалежнити себе та забезпечити собі повну матеріальну незалежність.

Ця чеснота - ощадність - помагає тех пластунові здобувати собі й інші корисні прикмети. Ощадність часу - доводить послідовно до пластової точности. Зусилля використати найкраще час - змушує пластуна бути корисним, позитивним. Сила пластуна лежить - у розумному шадженні енергії; пластун не виладовує всієї своєї енергії зразу, але розділяє її відповідно до потреби й шадить, щоби остаточно виграти змагання у фінішу. Свідоме шадження на певні, точно означені цілі, - виробляє змісл плановости та цілевости на майбутнє. Момент творчого поступу - це саме найсуттєвіше в ощадности.

Зв'язок Життя

Пластова Конференція відбулася у днях 6. і 7. X. 1945 у Карльсфельді - з ініціативи давніх діячів Українського Пластового Уладу. Взяли в ній участь старші пластуни та сеніори, а також представники різних пластових частин, що самочинно повстали в багатьох українських осередках Німеччини. І так були заступлені частини: Карльсфельду, Авгсбургу, Ашафенбургу, Регенсбургу та Інсбруку. Їхні представники теж зложили звіт з підготовчої організаційної праці. На Конференцію наспіли привітання від українських центральних установ та поодиноких визначних громадян.

На Конференції зачитано такі реферати: 1./ Інформативний огляд праці У.П.У. до р. 1944, 2./ Організаційні напрямні плас-

ощадність відіграє в житті народів; спільнот і поодиноких осіб величезної ваги роль. При допомозі творчо використаних ощадностей мільйонних мас, - народи розвинули свою господарську й політичну силу до небувалих розмірів. Ремесло, торгівля, промисел, гірництво - й інші галузі народнього господарства - можуть розвиватися тільки тоді, - коли мають подостатком капіталу; капітал їм може достарчити відповідна установа - тільки на основі зложених ощадностей широких мас. Якщо, отже, розуміємо потребу розвинути наше господарське життя і хочемо до того причинитися чимнебудь, - виконаємо найбільше, - коли будемо щадити. Але й для поодиноких осіб має ощадність вирішне значення: вона підносить життєву ступу на дуже високий рівень, витворює тип зрівноваженої, працьовитої, високо культурної людини.

Тому пластуни привчаються до ощадности свідомо, з метою скріпити свою організацію, допомогти своєму народові, забезпечити себе самого. Висота початкової суми - тут не рішає. Виховне й практичне значення цієї ощадности - не в одноразовому вкладі якоїсь суми - тільки у сталому, плановому та послідовному відкладанні певної частини наших засобів на пізніший час, для досягнення означеної мети. Наша ощадність має бути мірилом нашої пластової та національної зрілості, нашої внутрішньої самодисципліни та зрозуміння потреб нації.

Роман Мицик

тової праці під сучасну пору, 3./ Пластовий Сеніорат і Старше Пластунство, 4./ Напрямні діяльності в У.У.П.Юнаків, 5./ Виховна праця в У.У.П.Новаків. Навкруги проблем, що їх порушили прелегенти, розвинулася жива дискусія. У висліді вирішено відновити діяльність Союзу Українських Пластунів Емігрантів - на давніх організаційних зразках і на ідеологічних заложеннях Українського Пластового Уладу.

Конференція вибрала тимчасову Команду С.У.П.Е. з Командантом - Др.А.Фіголем на чолі. Завданням К-ди С.У.П.Е. мало б бути: схоплення в організаційні рямці Пластового Руху та наповнення його одним ідеологічним змістом.

З діяльності Команди С.У.П.Е. Рядом поступово видаваних обіжників й інструкцій К-да С.У.П.Е. управильнює організаційні та діяльностеві справи низових частин. І так:

Обіжник ч. 1/45 з дня 23. XI. 1945 визначає точніше завдання, що їх собі поставила К-да С.У.П.Е. До того Обіжника додано: Інструкцію ч. 1/45 Реферату організації та діяльності - про основи пластових частин, Інструкцію ч. 2/45 Реф. орг. та діяль. - про устрій частин У.У.П.Юнаків, Інструкцію ч. 3/45 Реф. орг. та діяль. - про зміст пластових проб в У.У.П.Ю., Інструкцію ч. 4/45 Реф. орг. та діяль. - про пластові заняття в частинах У.У.П.Юнаків.

Обіжник ч. 2/45 з дня 15. XII. 1945 порушує справи економічні, видавничі, зв'язку, організаційні та діяльностеві У.У.П.Н. Додані інструкції: Інструкція ч. 5/45 Реф. економічного - про господарницьке виховання та господарення майном в У.П.У., Інструкція ч. 6/45 Реф. видань та пропаганди - про видавничу та пропагандивну діяльність низових клітин, Інструкція ч. 7/45 Реф. зв'язку - про зв'язок зі скавтовими організаціями інших народів, про зв'язок з міжнародними скавтовими комітетами та про зв'язок і з українськими осередками, Інструкція ч. 8/45 Реф. орг. та діяль. - про устрій частин У.У.П.Новаків, Інструкція ч. 9/45 Реф.

орг. та діяль. - про зміст праці Пластових Новаків.

Команда С.У.П.Б. відбуває сталі сходини для полагоджування біжучих справ. Однак праця К-ди натрапляє на великі труднощі, особливо з огляду на брак приміщення і брак машини до писання.

Члени К-ди обїхали майже всі важніші українські осередки, де почалась вже пластова праця.

Св'яткування Базару. - Регенсбурзьке "Слово" повідомляє, що з нагоди роковин загиблих героїв під Базаром відбулось у таборі в Авґсбурзі увечері, 21.ХІ. 1945 р. св'яткове підняття пластового прапору. О-після відбулись деклямації та співання національного та пластового гимнів.

Обласний Пластовий З'їзд британської цони відбувся дня 25.ХІ. 1945, на якому вибрано Обласну Пластову Раду зі Старостою О.П.Ради - скавтм. Л.Вачинським на чолі та Обласну Пластову Команлу з Команлантом - скавтм. Др. Є. Ю. Пеленським на чолі.

Сходини Старших Пластунів і Пластунів-Сеніорів Мюнхену та околиці відбулися дня 2.ХІІ. 1945, на яких учасники заслухали рефератів на організаційні та діяльностеві теми й обмінювались думками про форми й шляхи праці Старшого Пластунства й Сеніорату.

"Лісові Чорти" - 6.ІІІ.К.Стар. Пластунів - відновили свою діяльність 2.ІІІ. 1945.

Часопис Пластового Коша в Карльсфельді - "СКОВ" - вийшов за місяць листопад м. р. з таким змістом: * * * [вірш], Передмова Кошового, ОР.: Перший день, В.С.: Листопадове [вірш], Я.Гриневиц: Три етапи, І.Т.: Міжнародня Скавтова Рада в Мюнхені, Я.Купчинський: В Альпах, Б: Як самому зробити компас?, Або: "Вуйного вітру брати" вибираються в дорогу, З нашого життя, О.Вуковинка: Ватра, Пешолистопадовий біг та марш, "Кажуть"... , Куток Новаків, Загадки, Карикатури.

Курс для Зв'язкових та Впорядчиків

Леонід Полтава

М О Л О Д И М

Хай старі живуть одним минулим,
Молодим - співать про кораблі,
Про безкраїсть рідної землі,
Про серця, закохані і чулі!

Йти, шукати кращої дороги,
Все лихе збороти у краю,
І, як треба - впасти у бою,
Тільки все ж дійти до перемоги.

відбувся заходами Команди С.У.П.Б. у днях 26. ХІІ. 1945 - 4. І. 1946 на Карльсфельді б.Мюнхену. Його завданням було познайомити учасників з підготовкою та переводженням першої юнацької пластової проби.

Пластовий Виховний Семинар започатковано рівночасно там-же. Він має на меті уможливити членам вищих команд та пластовим провідникам увійти в основну пластову проблематику - при допомозі цілого ряду викладів, сполучених з широкою дискусією.

Шосте Світове Джемборі відбулеться в р. 1947 у Франції. - З міжнароднього скавтового світу прийшла вістка, що французька державна скавтова організація вже погодилася взяти на себе влаштування шостого світового Джемборі в р. 1947.

При цій нагоді пригадуємо, що перше світове Джемборі відбулося в р. 1924 в Лондоні, друге - в р. 1924 в Копенгазі, третє в р. 1929 в Арров-Парку б.Віркенгед, в Англії, четверте - в р. 1933 в Гелеле, в Мадярщині та п'яте - в р. 1937 в Голандії.

СПОРТ і ТІЛОВИХОВАННЯ

ГЕЙ, У СОЛЯШНІ ПРОСТОРИ, - ГЕЙ, НА ВОЛЮ З ХАТ ТІСНИХ!

На вулиці тисячами світел освіченого міста - паде свіжий сніг. Великими платками, спокійно, укладається у м'яку, білу покриву, отулюючи докладно все, що є на землі - а пластинки іскряться міріадами світел, віддаючи весь чар зими.

З піснею лещетарів на устах виходили ми з домівки Карпатського Лещетарського Клубу. Ми - три старі лещетарські вовки - три пластуни-лещетарі: Ромко, Данко і я. Веселі вертаємось до хати, живо розмовляючи про намічену прогульку на Говерлю та Попа Івана. За три дні - в дорогу! За три дні помандруємо в царство білої зими!

Розділюємо поміж себе, що хто з нас має приготувати. Отже Ромко перегляне всі три пари лещет, доповнить, що в них бракує, - одним словом: приготує їх на найбільші "штрапаци". Запасові ремінчики, частини в'язань, заімпрегновання лещет, добір смарів на всяку несполівану погоду, тарільчики до ціпків - теж не сміє забути!

Мені цікаво лиш, чи візьме він алюмініові запасові переди до лещет: бо навіть найкращому лещетареві може трапитися нещастя!

Данко, як старий інтендант, мусить подбати про харчі. А лещетарі - то вибагливі люде! Обставини лещетарського мандрівництва змушують, крім того, добирати якнайкращі та найвдаліші харчі, щоби не займали забагато місця в наплечнику.

"Найкраще, коли візьмемо консерви" - каже Данко. "Пропоную м'ясні консерви, кондензоване молоко, какао, чай, шоколаду, сушені сливки, фіги і кістковий цукор. Про такі речі, як масло, смалець, вуджанку, хліб і сухарі - то вже й не говорю!"

"А зроби яку несподіванку!" - кличу я і Ромко, прашаючись з нашим інтендантом.

Мені припало опрацювання нашої тури. В думці перехожу, що треба б приготувати: закупити мапи - найкраще спеціальні карти 1:100.000, виміряти довжину тури, поділити на дні, числячись з усякими можливостями, довідатись у метеорологічної стації, - яка буде погода в цій околиці в найближчі дні, закупити квитки на потяг - і взагалі приготувати все так, щоб не тратити опісля часу на дрібниці. За два дні маємо зійтись знову, щоби переконатись, чи кожний з нас виконав усе, що мав і міг зробити. А за цей час кожний з нас видумує, як других заскочити якоюсь приємною несподіванкою.

Ці два дні пройшли нам, немов фільмова лента з лещетарського життя. Стрічаємось знову в домівці. Скільки сміху, радості і затирання рук! Наразі, як то кажуть, - усе "кляпує"! Ромко реферує справу смарів. Він вважає, що найкраще взяти "Есбіклістер" [на кожний сніг], "Есбімікс" - і якийсь твердий смар, найкраще "Гауг", хоч і наша "Сільва" - теж дуже добра.

"А чи ти приготував корки до розтирання смару - і віск? Але ті широкі корки!" - питаю. Данко причаївся і також питає зовсім "невинно":

"А як там із фоками до підходу?" - Ромко почервонів:

"Я звичайно підходжу на ремінцях, що їх даю під в'язання, а як і то не помагає, - скидаю дошки та йду пішки!"

Рішаємо в кожному разі взяти фоки, бо погода в Чорногорі зрадлива - а сніг глибокий.

"А що береш з оління?" - питає мене Данко.

"Вдягаюсь, як звичайно до лещет, а до наплечника беру ще один светер, тренінговий оляг, вітрівку з капuzою, запасове білля і купелеві вовняні штанятка."

"А пощо це знову?"

"Знаєш, я маю прикрий досвід зі Славська, - де вітер мене порядно передув, - і тому тепер беру вже їх зі собою."

"А що є з аптечкою?" - триюмфуючи атакує мене Ромко.

"Но, - і про це я вже подумав! Лише не знаю, чи взяв усе під увагу. На всякий випадок беру перев'язку тонку та грубу еластичну, йодину, васеліну, козячий лій, дві дошки, аспірину і фляшину з горівкою..."

"А не забудь взяти ножички!" - перебиває мене Ромко, - "бо це часто в нас бракує!"

"Завтра о годині 6,45, на головному дворці, у вестибулі перед віконцем ч.9!" - пригадуємо собі взаємно на прашання.

Вдома пакую все приготоване до наплечника, викреслюю зі списку, що вже запакував і справджую, чи чогось ще не бракує. Здається, що ні! Шатро, спиртову лямпу - а збоку наплечника малу сокирчину - я також не забуваю, щоб мене друзі не "загнули".

День відїзду - здається найкращим для мандрівника. Перед ним дорога ще повна несподіванок і пригод; для пластуна-лещетаря це ще один здобуток у його практиці! Наші лица веселі, розміряні, кожний з нас вже мандрує думками по Чорногорі, думками вже

ШАХИ Й СПОРТ

Бажання боротися і перемагати - пито-
ме кожній людині на всіх стадіях розвитку
людства. І з того праінстинктивного праг-
нення змагання виникнув і спорт, який є бо-
ротьбою, схопленою в рямці певних засад, -
боротьбою шляхетною у своїй суті, не роз-
рахованою на ніякі матеріальні користі.

Опертя спортових ігор на точно озна-
чених правилах - має велике виховне значен-
ня. Людина-спортовець, щоб від них не від-
ступати, мусить у розгоні боротьби панува-
ти над пристрастями, виминати лінію наймен-
шого опору, мусить бути, як то кажуть, зав-
жди й всюди - "фер".

Все тут сказане відноситься і - до ша-
хів. Тут теж елементи боротьби, - за Г.
Ласкером, - найважливіші. І шахи і спорт роз-
вивають деякі психічні цінності, як пану-
вання над собою, сильну волю, видержку, по-
слідовність, тощо.

Зрозуміле, що у спорті переважає еле-
мент фізичний, - шахи розвивають один тіль-
ки інтелект. Згідно з цим, і хоходження їх
інше: Спорт зродився на соняшних левадах
античної Геллади, - як форма релігійного
культу, як стихійний гін до поєднання кра-
си й добра, - а шахи зродилися в умі яко-
гось, нам невідомого, геніяльного гіндусь-
кого мудрця-філософа, як щось абстрактне,
далеке від життя. Шахи так і були спершу
тільки грою філософів і людей інтелекту. А
спорт торжествував серед життєрадісної, фі-
зично кріпкої, молоді.

Але хоч як різними були ці дороги, то
все ж таки в наших часах - вони щораз то
більше сходяться. Шахи й спорт перестали
бути привілеєм певної групи людей, стали
власністю мас. І сьогодні модерний професор
університету грає в гольфа - а молода - ви-
спортована людина з підручником у руках
вивчає теорію шахової гри, здобуваючи час-
то осяги на міжнародню міру.

Чим це пояснити? Важні тут, безумов-
но, незаперечні додатні прикмети обох: ша-
хів і спорту, їхня роля у тілесному й ду-
шевному розвитку, їхнє виховне значення.
Одначе я хочу підкреслити ще один, незви-

є на Говерлі. Потяг мчить стрілою, набли-
жуючи нас до Ворохти. Зима огорнула землю
у свої сріблясто-білі шати, смєреки облі-
пила білим пухом, сніг розсвітила тисячами
іскор! Незадовго будемо мандрувати у тому
царстві незлічимої пригод - самі, далеко
від міського шуму, віддихаючи повними сво-
бідними грудьми!...

Ворохта! Висідаємо, вбираємо наплечни-
ки, припинаємо лещета і - гей-же в дорогу!

На лещетах, мов на крилах,
Ловим кожну ясну мить,
Тільки кров нам грає в жилах,
Тільки вітер нам шумить!

Інж. Р. Рогожа.

чайно важний фактор: тут іде про дві форми,
що себе взаємно доповняють. Це фізичний і
психічний елементи, що при своєму гармо-
нійному рості підносять людину до висот
античного ідеалу.

Значення кореляції шахів і спорту
сьогодні загальною признане. Багато клубів
має побіч футбольної, легкоатлетичної та
інших секцій - ще й шахову, яка не раз при-
носить славу своєму клубові.

20-тилітній російський шахіст, Сми-
лов, який здобув треє місце в советському
XII-тому чемпіонаті, оповідає, що підготов-
ку до того чемпіонату він переплітав з ка-
юковим спортом, і що таким чином осягав
добре самопочуття, умову свіжості і так
важну в шахах, гарну фізичну кондицію. Вза-
галі всім шахістам слід рекомендувати, що-
би побільше занималися спортом. Гармонійно
й всесторонньо повинна розвиватися людина,
бо тільки тоді вона відчує повне вдоволен-
ня життям, тоді здобуде гарні осяги в сво-
їй спеціальності й займе почесне місце се-
ред інших.

Є. Бобикевич.

З ЖИТТЯ МЮНХЕНСЬКИХ СПОРТОВИХ КЛУБІВ

У.У.С.К. Секція Спортових Ігор працює
дуже інтенсивно [відбиванка]. У майбут-
ніх змаганнях студенти задумують зриванжу-
ватися за попередні поразки в цій ділянці
спорту. Гарні умовини праці [руханкова са-
ля, спортове грище], як і незвичайно при-
хильне ставлення Проводу Студентської Гро-
мади - дають за поруку, що в майбутніх зма-
ганнях У.У.С.К. вийде горою.

К.Л.К. виявляє дуже різносторонню ді-
яльність. Тричі в тиждень відбуваються тре-
нінги Плавецької Секції. У розмові її про-
відник, п.Б.Целевич заявив, що до плаваць-
кого змагу К.Л.К. виставить 12 змагунів
[класичний, кравль, горілиць].

Шахова Секція підготовляє внутрішньо-
клубовий турнір. Із відомих призвищ тут
фігурують: Бобикевич, Лушпинський, Нова-
ківський, Якимчук. Відбудуться також від-
платнішахові змагання з У.Р.С.Т. "Лев" -
Карльсфельд і товариські змагання з У.
С.Т. "Чорногора" - Авґсбург.

Прекрасно заповідається також праця
Лещетарської Секції - гордість провідника
К.Л.К. - Мґр. Кравчишина. Власними силами
"зорганізовано" лещетарський виряд, відбу-
то суху заправу, один тренінг - і тепер К.
Л.К. - івці чекають з тугою на сніг. Щастя
їм, Боже!

Роман

Чим слабше тіло, - тим більше приказує,
Чим сильніше, - тим більше повинується!

Жан Жак Русо.

Для сили й відваги - границі немає!
д'Анунціо.

Людам не бракує сила, - їм бракує воля!
Віктор Юґо.

Всячина

М а й ж е 1.000 км у г о д и н і

Вілсон, полковник англійських повітряних сил, досягнув при пробних letech пересічної швидкості: 968,8 км/год. При одній пробі вдалося йому навіть досягнути 986,5 км/год.!

Так поволі, але вперто, наближається новітня техніка до "граничної швидкості літака", яку теоретично обчислено на 1.200 км/год., що рівняється швидкості звуку.

Р а д і о - к о н ф е р е н ц і я

Часописи подають, що в Лондоні очікують скликання міжнародної конференції для упорядкування справ радіомовлення та радіотелеграфії. Перед нею нелегке завдання: приділити всім радіовисильням відповідну довжину хвилі, - щоби вони собі взаємно не перешкадали. Тут варта згадати, що радіомовних висилень є тепер в європейському просторі біля 450 - а в р. 1933 було їх

В І Д Р Е Д А К Ц І Ї

По довгих роках мовчанки - оце знов до Вас, Пластуни й Пластунки, заговорило "Молоде Життя".

Деяким з Вас ця назва живо пригадає минулі роки на рідній землі, - коли Ви із захопленням перегортали сторінки Вашої пластової газетки, шукаючи в ній відповідді на безліч питань, що хвилювали Ваш розум і серце так часто...

Сьогодні Ви вже може й зрозуміли, що ніяка енергія не пропадає марно та так зовсім безслідно в безмежжях часу!

Для інших, знов, "Молоде Життя" - це зовсім невідома назва - і нам слід пояснити, що цю назву носив наш пластовий журнал, який в рр. 1922 - 1930 виходив у Львові, а опісля - в Празі. Та потім "Молоде Життя" - замовкло...

Сьогодні, маючи змогу знов оживити Пластовий Рух, здвигаємо теж і трибуну для вияву пластових думок, пластового слова, пластового духу!

Все найцінніше, що створили в минулих десятиріччях дві генерації пластунів, ідучи "пластовим шляхом за красою життя", - передаватиме Вам, Пластуни й Пластунки, - наше "Молоде Життя".

Все найцінніше, що в дружній спів-

тільки 253. Їхня загальна потужність є тепер втричі більша, чим була тоді.

Щ о к о ш т у в а л а в і й н а ?

Один фахівець-господарник вичислив, що за ті кошти, які витрачено на цю світову війну, можна було б для кожного мешканця цілого світу побудувати гарну вілю з власним городом, та ще й до кишені щось остало б!... За півурядовим підчисленням, як подають часописи, витрачено тільки на зброєння та сам воєнний матеріал - величезну суму понад 1.,.154.000,000.000 доларів! А то ще не зачислено тут всіх інших витрат, зв'язаних з війною, та воєнні шкоди.

В е р ч е н н я з у б і в б е з б о л ю

Найбільше неприємним при направі зубів - це верчення. І багато чутливих людей задля того не може відважитися піти до зубаря, щоби направити зуба.

Тепер повідомляють з Парижу, що там винайшов хтось особливий прилад на стиснене повітря, який кидає незвичайно тонесенькою струєю, але під дуже великим тиском, відповідний шліфувальний порошок до зуба та так його чистить. Ця процедура, як твердять, зовсім не викликає болю та не роздрознює нервів.

праці, надхнені пластовими ідеалами, створите Ви, Пластуни й Пластунки, - запише незатертими буквами "Молоде Життя" на своїх сторінках.

Ми кличемо до Вас, Пластуни-Сеніори, до Вас - наших друзів із вчорашніх і передвчорашніх днів, до Вас всіх, що вже може "зломали перо": Займіть своє місце в рядах співробітників! Нехай історія, традиція і ціла пребагата проблематика Пластового Руху стануть не пропащим добром молодого й наймолодшого покоління пластунів!

Ми кличемо до Вас, нове покоління пластунів: Включіться у творчу роботу над збагаченням змісту нашого спільного пластового часопису! Внесіть на його сторінки - подих юного життя, ширість глибоких почувань, сердешність золотих мрій, буйний розмах, кипучу енергію!

І ми віримо, що Ви всі на наш заклик відгукнетесь! Тому на першій сторінці випикуємо великими буквами незабутнє ім'я: "Молоде Життя".

Р е д а к ц і я .

Видає: Союз Українських Пластунів Емігрантів, Мюнхен, Верейський, 46 а.

UKMA Library * Book

0419308